

L'HORA NOVA

Orgull i suficiència

Fa més de tres anys que la meua ploma estava inactiva per al públic i això obeint a la decisió de no escriure més, fins que l'òrgan dels sindicats de la C. N. T. de la comarca de Vic «Sembrar» pogués tornar a reaparèixer. Però les circumstàncies manen i és un deure de tot home que s'aprecii de tal, amotllar s'hi.

Un dels deures primordials del moment que vivim ha d'ésser sacrificar el bé i l'orgull personal en profit del benestar col·lectiu. I això, no solament pel que fa referència a una persona, sinó també per un Comitè, un Consell, etc.

Una de les causes que més han fomentat l'odi del poble, envers els homes i les institucions governamentals és, sens dubte, l'orgull i la suficiència que han volgut imprimir en llurs actes. L'orgull personal moltes vegades no deixa veure el favor que devem a aquells que ens han posat a un lloc administratiu o dirigent, i això no cal oblidar-ho. Bé és veritat que aquests llocs són de responsabilitat i que significa un gran sacrifici, en diverses ocasions, acceptar-los, però això no justifica mai aquest orgull i aquesta suficiència. Aquesta actitud és innegable que ocasiona una notable repulsió per part del poble, que fa que retiri paulatinament llur confiança a aquests companys, acabant així amb el descrèdit general.

De la mateixa manera succeeix a part dels Comitès, Consells de fàbrica, Ajuntaments etc. L'orgull és una mala qualitat i la suficiència també, quan se'n fa una arma d'ús particular. L'home pot creure's útil, pot creure's necessari, però mai imprescindible. No cal oblidar que el moviment de la VIDA és continuat, que el PROGRES no és obra d'un home ni d'una institució determinada; poden influir en la seva evolució i transformació, però res més. Si això és tingut en compte tal veu no es donarien aquests casos tan lamentables de què sempre hi ha qui creu que sense ell el món es deturà.

Si aquestes observacions poguessin tenir acollida per aquells que s'hi poden veure i trobar afectats — i no vull dubtar que així sigui — donaré per ben començada la meua col·laboració a L'HORA NOVA.

MON - SENY

En el tercer aniversari de la mort del primer President de Catalunya

Acaba de fer tres anys que a tot Catalunya hi havia una angoixa molt viva i molt profunda: el President Macià, l'«Avi», deixava d'existir.

Qui no ho recorda? Qui no sent encara la recança de la seva desaparició? Qui, essent català i liberal, no l'enyora? Des de l'any mil nou-cents trenta-u, fins avui — fins en el moment més àlgid d'aquesta revolta que estem sostenint — la figura de Macià es posa al primer lloc, perquè significa l'home governant d'un poble que en trencar els vells motllos de la política arcaica del passat, traça l'esdevenidor que ja s'entreveu.

Macià consagrà la vida al seu ideal. Desaprofità el viure plàcid, alegre i fàcil que li oferien els governs d'aleshores, governs autòcrates defensors del capitalisme i renyits amb la democràcia, per educar cívicament les multituds proletàries, a fi de construir, amb elles, la societat nova que de mica en mica anem bastint. Home humà, sensible i viril, era ell en ferir greument la monarquia i tots els vells instruments semi-governamentals que aixoplugava.

Fa tres anys que és mort i el seu record no s'esborra. Les multituds que l'ovacionaven ahir, plenes d'entusiasme, perquè comprenien el que significava la seva permanència al lloc rector dels destins de Catalunya, avui l'homenatgen fervorosament, encara que sigui amb el silenci que imposa l'hora greu del present. I és que Macià, tot ell noble, auster i endut per l'afany de complaure el poble, no escatimava res per tal de què aquest seguís la seva ruta contra tot el que s'oposés al seu davant.

Es ell, el primer President que ha tingut la Catalunya alliberada, qui per aquesta portà a cap, entre altres, el cop d'audàcia de «Prats de Molló», i qui no podia ésser convençut per tots els ministres vinguts de Madrid per fer-li canviar el nom de Govern de la República Catalana pel de la Generalitat de Catalunya. Voleu un patriota més ferm, més decidit i més sencer?

Aquests dies, els catalans tots el recordem. Viu intensament en la nostra memòria. Ni ara ni mai podrem oblidar-lo, perquè la justesa del seu anhel ens guia i ens guiarà sempre. L'Avi, el gran mestre del sacrifici, l'home estimat per tots els pobles democràtics del món, morí ara fa tres anys; però per nosaltres continua essent viu espiritualment. El seu record no se'ns esborrarà, passi el que passi i vingui el que vingui.

J. C. R.